

שנגע בקודש.

טמא שנגע בקודש שחייב מלקות, נלמד מ**דאפקה רחמנא** אזהרה זו בלשון נגיעה. ואילו אזהרה לאוכל בשר קודש כשהוא טמא, נלמדת מ**דאיתקש קודש למקדש** בפסוק זה, "בכל קדש לא תגע, ואל המקדש לא תבוא". מה ביאת מקדש היא דבר שיש בו כרת, שהבא למקדש בטומאה ענוש כרת, אף אזהרה זו של "בכל קודש לא תגע" עוסקת בדבר שענוש עליו כרת, והיינו טמא שאכל בשר קודש, שענוש כרת.

תניא בוותיה דריש לקיש, שאזהרה לאוכל קודש נלמדת מהיקש של קודש למקדש: 17

נאמר "בכל קודש לא תגע" אזהרה לאוכל.

אתה אומר אזהרה לאוכל, או אינו אלא אזהרה לנוגע?

תלמוד לומר "בכל קודש לא תגע, ואל המקדש לא תבוא", מקיש הכתוב קודש למקדש. מה מקדש, דבר שיש בו נטילת נשמה שהבא למקדש בטומאה ענוש כרת, אף אזהרת קודש עוסקת בדבר שיש בו

א-תז

נטילת נשמה. ואי עוסק הפסוק בנוגע, וכי נטילת נשמה בנוגע מי איכא? הרי אין חיוב כרת על נגיעה. אלא בהכרח, האזהרה שלמדנו בהיקש זה עוסקת באכילה.

ומקשינן: ואכתי מיבעי ליה לפסוק "בכל קודש לא תגע" לדין טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה, לומר שחייב מלקות, ואם כן, כיצד למד ריש לקיש מפסוק זה שני לימודים, גם אזהרה לאוכל בשר קודש, וגם ריבוי לחייב מלקות על אכילתו אפילו קודם זריקת הדם?!

דאתמר: טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה, שעדיין לא נזרק דם הקרבן, ולא הותר הבשר לאכילת טהורים: ריש לקיש אמר לוקה. ורבי יוחנן אמר אינו לוקה.

ומבאר הגמרא: ריש לקיש אמר לוקה, כי הוא סובר שאזהרה לטמא שלא יאכל בשר קודש נלמדת ממה שנאמר "בכל קודש לא תגע", ובפסוק זה לא שנא לפני זריקה ולא שנא לאחר זריקה.

ואילו רבי יוחנן אמר אינו לוקה, לטעמיה, שהוא סבור כדתני ברדלא, אתיא אזהרה

בלבד, הרי שנצרך הפסוק של "במים יובא" ללמד שנגיעת הטמא בתרומה פוסלתה.

17. כתב השפת אמת, שאפשר שיש בברייתא זו ראייה אף למה שדרש ריש לקיש מפסוק זה אזהרה לנגיעה, כי מאחר וטעמו של רבי יוחנן שאינו דורש אזהרה זו, הוא משום שפסוק זה עוסק בענין נגיעה בתרומה, הרי שבברייתא מבואר שעוסק בענין קודש. והביא את דברי הגמרא ביבמות [עא א], שהביאה ברייתא זו, וסיימה בה "והאי דאפקיה בלשון נגיעה, הכי

אולם הטהרת הקדש כתב, כי יתכן שסובר רבי יוחנן, שבדין "בכל קודש לא תגע" לא נאמר שנפסלת התרומה על ידי כך, אלא איסורו הוא בעצם הנגיעה אף על פי שאינו מטמאה בכך. ולפי זה יישב את קושיית התוס' ביבמות [עא א ד"ה נגיעה], על דברי הגמרא שלמדה איסור נגיעה בתרומה מ"בכל קודש לא תגע", והקשו התוס', שאם כן, נמצא שהפסוק "במים יובא וטמא עד הערב וטהר" המובא שם בגמרא לגבי דין זה, מיותר! אולם אם אכן לא למדנו מן הפסוק "בכל קודש לא תגע" אלא איסור נגיעה